

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M. ve věci

žalobkyně: **HAIR SERVIS Benefit, s.r.o.**, IČO: 28714253
sídlem Korunní 588/4, 120 00 Praha 2
zastoupena advokátem JUDr. Emilem Flegelem,
sídlem K Chaloupkám 3170/2, 106 00 Praha 10

proti

žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
U Jezů 642/2a, 461 80 Liberec 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2024, č. j. OSH 487/24-2/67.1/24134/Ře, KULK 88586/2024

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhá přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Jablonec nad Nisou, odboru správního, oddělení přestupků (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 8. 4. 2024, sp. zn. 8246/2023/SPR/Mas/1819 - Dpř, č. j. 33887/2024.
2. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měla dopustit tím, že *„jako provozovatelka vozidla X, registrační značky X nezajistila, aby při užití předmětného vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť blíže neustanovený řidič předmětného vozidla s tímto dne 31.05.2023, v čase od 19:42 do 19:53 hodin, v obci Jablonec nad Nisou, v ulici Fügnerova, v blízkosti domu č.p. X neoprávněně zastavil a stál (parkoval) na mostě, kdy porušení ust. § 27 odst. 1 písm. l) zákona o silničním provozu vykazovalo znaky přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) tohoto zákona.“*
3. Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobkyni podle § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) a § 125f odst. 4 ve spojení s § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 1 500 Kč. Zároveň jí byla uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.
4. Z předloženého spisového materiálu vyplynulo, že správní orgán I. stupně na základě oznámení o podezření ze spáchání přestupku od Městské policie Jablonec nad Nisou ze dne 15. 6. 2023 vyzval žalobkyni jako provozovatele vozidla X k uhrazení určené částky ve výši 500 Kč dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu a současně ji poučil o tom, že může sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla ve lhůtě do 30 dnů ode dne doručení této výzvy. Na výzvu žalobkyně ve stanovené lhůtě reagovala sdělením, že „vozidlo řídila X, trvale bytem X, X, X, X, X, X“. Vzhledem k tomu, že ze sdělených informací nebylo podle správního orgánu I. stupně jednoznačně možné ustanovit konkrétní osobu v souladu s požadavky správního řádu, vyzval žalobkyni k odstranění nedostatků podání tím, že sdělí datum narození označené osoby a telefonický kontakt na ni. Tuto výzvu správní orgán I. stupně zaslal dvakrát, nejprve 2. 8. 2023 a následně 30. 8. 2023. Obě tyto výzvy byly doručeny do datové schránky žalobkyně, která na ně nereagovala. Správní orgán I. stupně na uvedené jméno a adresu v X zaslal předvolání k podání vysvětlení, které bylo doručeno dne 2. 10. 2023 a na které rovněž nebylo reagováno.
5. Správní orgán I. stupně proto dne 8. 12. 2023 podle § 76 odst. 1 písm. l) zákona o odpovědnosti za přestupky odložil věc přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, neboť do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Následně bylo zahájeno řízení o přestupku žalobkyně podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, a to doručením příkazu prostřednictvím datové schránky dne 28. 12. 2023. Proti tomuto příkazu podala žalobkyně v zákonné lhůtě odpor, čímž byl příkaz zrušen a správní orgán I. stupně

pokračoval v řízení předvoláním žalobkyně k ústnímu jednání na den 11. 3. 2024. Na ústní jednání se žalobkyně bez omluvy nedostavila.

6. Správní orgán I. stupně uznal žalobkyni vinnou ze spáchání shora popsaného přestupku. V odůvodnění svého rozhodnutí shrnul průběh řízení. Připomněl, že žalobkyni bezvysledně vyzýval k doplnění data narození a telefonického kontaktu údajné řidičky i to, že na adresu údajné řidičky zaslal předvolání k podání vysvětlení, na které nebylo reagováno. Uzavřel, že nezjistil konkrétní osobu odpovědnou za přestupkové jednání, přestože učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele. V další části odůvodnění správní orgán I. stupně shrnul průběh ústního jednání a popsal podklady, jež vedly k vydání rozhodnutí. Přestupek žalobkyně považoval za dostatečně prokázaný.
7. Dne 6. 5. 2024 bylo správnímu orgánu I. stupně podáno blanketní odvolání, které bylo na základě výzvy správního orgánu I. stupně doplněno. V odvolání žalobkyně namítala, že vozidlo nestálo na mostě, ale za mostem, skutek postrádal společenskou škodlivost a správní orgán I. stupně řádně nedoručil výzvu k podání vysvětlení žalobkyní uvedenému řidiči.
8. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 16. 12. 2024 žalovaný odvolání žalobkyně zamítnul a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Konstatoval, že spisová dokumentace obsahuje fotografickou dokumentaci z místa spáchání přestupku pořízenou Městskou policií Jablonec nad Nisou, ze které je zřejmé, že vozidlo, jehož provozovatelem žalobkyně je, na mostě stojí. Most je označen ve směru jízdy vozidel vpravo dopravním značením B 13. Vozovka je z obou stran ohraničena v jeho úseku zábradlím. Most je veden v pasportu mostů pod číslem 128 c-021 a je tímto číslem řádně označen. Argumentaci absencí materiální stránky přestupku žalovaný nepřijal, jelikož společenská nebezpečnost a škodlivost byla dána tím, že stáním na mostě mohlo dojít k přetížení mostu nebo úniku nebezpečných kapalin do povrchových vod řeky Nisy. Zároveň došlo k porušení § 27 odst. 1 písm. l) zákona o silničním provozu, podle nějž řidič nesmí zastavit a stát na mostě, které vykazuje znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Formální znak tohoto přestupku je naplněn právě neoprávněným zastavením a stáním na mostě. Takovéto jednání vykazuje i materiální znak uvedeného přestupku, který spočívá v porušení zájmu společnosti na organizaci dopravy na pozemní komunikaci. Pro naplnění materiálního znaku se nevyžaduje, aby byl skutečně ohrožen něčí život, zdraví či majetek. V daném případě nebylo vedeno řízení o přestupku spočívající v nesprávném stání. Postačovalo, že zjištěné jednání vykazovalo znaky přestupku. K poslední námitce žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně učinil všechny nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Žalobkyně byla vyzvána k doplnění údajů k osobě řidiče, na výzvu však nereagovala. Řidiči pak byla odeslána výzva k podání vysvětlení na adresu do zahraničí, kterou si adresát podle dodejky převzal. Žalovaný uzavřel, že pokud žalobkyně nedoplnila další informace o údajném řidiči vozidla, neprokázala, že vozidlo řídila konkrétní osoba, což bylo nezbytnou podmínkou pro vyloučení odpovědnosti provozovatele vozidla za přestupek.

II. Žaloba

9. Žalobkyně ve včasné podané žalobě nejprve namítala, že správní orgán I. stupně neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Dodejka založená ve spise dokládá, že předvolání k podání vysvětlení bylo v rozporu s poštovními podmínkami vydáno jiné, k tomu neoprávněné osobě, a zásilka tedy nebyla doručena. Z dodejky totiž plyne, že ačkoliv adresátem dopisu byla X, v kolonce „přepis jména adresáta tiskacím písmem“ je uvedeno

„X“. Dopis byl tedy předán osobě jménem J. Austin, která nebyla adresátem zásilky. Na doručence dále absentuje podpis osoby, která zásilku převzala. V daném případě tedy existuje důkaz o tom, že označená osoba písemnost nepřevzala.

10. V dalším žalobním bodu žalobkyně tvrdila, že správní orgán I. stupně na 14. 2. 2024 nařídil ústní jednání, ale spisový materiál neobsahuje protokol z tohoto jednání. Není tedy jasné, jaké úkony byly provedeny, k provedení, kterých důkazů správní orgán I. stupně přistoupil, ani jak bylo žalobkyni umožněno realizovat její práva.
11. Závěrem žalobkyně odkazovala na svou odvolací argumentaci týkající se absence materiální stránky přestupkového jednání nezjištěného řidiče. Uváděla, že nebylo žádným důkazem prokázáno, kde přesně most začíná a kde končí. Zda již vozidlo stálo na mostě nebo až za mostem. Jelikož z žádného právního předpisu nelze dovodit, že most začíná tam, kde začíná zábradlí, nelze ani tvrdit, že se právě v daném místě, již jedná o most. Podle žalobkyně pak neobstojí argumentace žalovaného, podle níž je společenská nebezpečnost a škodlivost v daném případě vysoká proto, že stáním na mostě mohlo dojít k přetížení mostu a tím k porušení, případně zřícení mostní konstrukce. Vozidlo totiž stálo těsně za parkovacím místem, které je ke stání motorových vozidel přímo určeno. Podle fotografie dopravního značení na mostě „B13 - Zákaz vjezdu vozidel, jejichž hmotnost přesahuje vyznačenou mez“, která je v daném případě vyznačena údajem „15 t“, je zřejmé, že na most mohou vjíždět motorová vozidla o hmotnosti 15 tun. S ohledem na uvedené argumenty žalobkyně navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

12. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

13. Krajský soud napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále je „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních námitek dle § 75 odst. 2 s. ř. s., kterými je soud v duchu dispoziční zásady vázán. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
14. Žalobkyně nejprve namítala, že nebyly naplněny předpoklady pro zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla.
15. Podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
16. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se provozovatel vozidla dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
17. Podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností přestupek podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože

nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.

18. Toto ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014-45). Přednost odpovědnosti za přestupek je patrná i z § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku.
19. Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel úpravy správního deliktu provozovatele vozidla, kterým bylo postihnout tzv. problematiku osoby blízké. V případech překročení maximální povolené rychlosti naměřeného pomocí automatických radarů a v případech nesprávného parkování, správní orgány často jednoznačně zjistily spáchání přestupku, ale při zjišťování totožnosti pachatele byly odkázány na vysvětlení podané registrovaným provozovatelem vozidla. Pokud provozovatel odepřel podání vysvětlení s tím, že by jím vystavil postihu osobu blízkou (§ 60 odst. 1 věta za středníkem zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů), správní orgány se ocitly ve stavu důkazní nouze a věc odložily, protože při množství podobných dopravních přestupků bylo vyloučeno zjišťovat totožnost přestupců jinými způsoby.
20. Cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla bylo, aby zmíněná deliktní jednání nezůstala nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla, kterému byla § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanovena povinnost zajistit, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21).
21. V rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, Nejvyšší správní soud upozornil, že by bylo „proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. Dobrý příklad poskytuje věc řešená Krajským soudem v Hradci Králové v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, č. j. 30 A 92/2013-27, kde provozovatelem vozidla byla autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu údaje o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, a přiložila příslušnou nájemní smlouvu; krajský soud uzavřel, že správní orgány měly vyvinout větší úsilí k kontaktování označené obchodní společnosti a jejího jednatele, který dle sdělení provozovatele vozidlo osobně přebíral. Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014-21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“

22. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2019, č. j. 2 As 346/2018-22, „je třeba velmi důsledně odlišovat případy, které prokazatelně naplňují znaky obstrukčního jednání ze strany provozovatele vozidla, resp. jeho opakovaně takto jednajících zástupců (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, ze dne 23. 11. 2016, č. j. 2 As 249/2016-39, ze dne 13. 4. 2017, č. j. 10 As 324/2016-46, či ze dne 24. 7. 2018, č. j. 5 As 41/2016-47), od těch případů, v nichž ke zneužití práva zjevně nedochází. (...) je třeba rozlišovat mezi skutečným splněním povinnosti označit řidiče vozidla, jímž byl spáchán přestupek, a obstrukčními postupy, které jako akt zneužití práva nelze aprobovat a jež (po ověření a zdůvodnění, že jde právě o takový případ) překážku pro uložení správního deliktu provozovateli vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu nevytvářejí.“
23. Zejména při zjevných obstrukcích a v případech, kdy provozovatel jako řidiče označí osobu s adresou pobytu v zahraničí, judikatura Nejvyššího správního soudu klade relativně nízké požadavky na to, jaké kroky musí správní orgán učinit dříve, než zahájí správní řízení s provozovatelem vozidla. Zaslání jediné výzvy považuje judikatura Nejvyššího správního soudu za dostatečné tehdy, jestliže provozovatel označí za řidiče osobu žijící v zahraničí, které se nepodařilo doručit zásilku s výzvou (např. rozsudky ze dne 5. 6. 2020, č. j. 4 As 450/2019-36, nebo ze dne 29. 6. 2021, č. j. 4 As 329/2019-32).
24. V řešené věci správní orgán I. stupně odeslal předvolání k podání vysvětlení na jméno osoby s adresou v USA, již žalobkyně uvedla jako řidičku vozidla, kterým byl přestupek spáchán. Bližší údaje k osobě označené řidičky žalobkyně ani k výzvě správního orgánu neposkytla. Správní orgány tímto postupem splnily požadavky, které na prověřování v případech, kdy je jako řidič označena osoba žijící v zahraničí bez bližších osobních údajů, judikatura klade. Soud má v kontextu citované judikatury za to, že správní orgány správně považovaly označenou osobu za nekontaktní.
25. Žalobkyně přitom netvrdí, že v daném případě kromě poskytnuté adresy předložila jakékoliv další podklady svědčící o tom, že označená osoba skutečně mohla daný přestupek spáchat, jako např. nájemní či jinou smlouvu, ze které by plynulo, že označená řidička měla v době spáchání přestupku vozidlo v nájmu či užívání (srov. rozsudky NSS ze dne 19. 11. 2021, č. j. 8 As 222/2019-61 a ze dne 29. 5. 2020, č. j. 2 As 293/2018-25). V projednávané věci tedy správní orgány nedisponovaly žádnými důkazy, že vozidlo skutečně řídila označená řidička. Měly k dispozici pouze ničím nepodložené tvrzení provozovatele vozidla (žalobkyně). Důvěryhodnost tohoto tvrzení však značně snižuje i fotodokumentace z místa spáchání přestupku, z níž je zřejmé, že do vozidla nasedá muž, tedy zjevně nikoli označená X.
26. Soudu je navíc z jeho vlastní činnosti známo, že právní zástupce žalobkyně opakovaně zastupuje provozovatele vozidel, kteří po poučení o možnosti sdělit údaje týkající se totožnosti řidiče vozidla při podezření ze spáchání přestupku, odkazovali na osoby pocházející ze zahraničí (v posledním roce např. ve věcech sp. zn. 60 A 2/2025 nebo 60 A 10/2025). Obdobná taktika byla zvolena i ve věcech řešených před jinými krajskými soudy, kde vystupoval tentýž právní zástupce (srov. např. s rozsudkem Krajského soudu v Praze, ze dne 26. 5. 2025, č. j. 52 A 25/2024-35, ve věci řidiče z , rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 4. 2025, č. j. 20 A 19/2024-28 v další věci řidiče z X, nebo rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26. 11. 2024, č. j. 33 A 11/2023-34, kde byla rovněž označena za řidiče osoba s pobytem v USA).

27. V rozsudku ze dne 3. 5. 2017, č. j. 3 As 61/2016-44, Nejvyšší správní soud uvedl: *„Nejvyšší správní soud se tedy nemůže ztotožnit s argumentací stěžovatele o tom, že provozovatel vozidla neodpovídá za to, zda označený řidič je kontaktní a spolupracuje se správním orgánem. Z ustanovení § 125f odst. 4 písm. b) zákona o silničním provozu i s přihlédnutím k ustálené judikatuře, která jej vykládá, totiž lze dovodit, že skutečnost, že nekontaktnost, oprávněné odeprání výpovědi apod. na straně označené osoby zabrání zjištění skutečností odůvodňujících zahájení přestupkového řízení proti konkrétní osobě, jde k tíži provozovatele vozidla. Tomu samozřejmě musí předcházet reálná snaha správního orgánu o ztotožnění osoby podezřelé z přestupku, má-li k tomu správní orgán nezbytné indicie. Nicméně tato „pátrací“ povinnost neplatí (respektive je oslabena) tam, kde se ukáže, že krok provozovatele, spočívající v označení osoby údajného řidiče, je pouhou procesní obstrukcí bez reálného obsahu.“*
28. Soud má za to, že se v přezkoumávaném případě ze strany žalobkyně nejednalo o plnění povinnosti označit řidiče vozidla, ale o obstrukční jednání popsané ve výše citované judikatuře, které nelze aprobovat.
29. Ve světle výše uvedeného soud konstatuje, že podmínka učinění nezbytných kroků před zahájením správního řízení s provozovatelem vozidla ve smyslu § 125f odst. 5 zákona o přestupcích byla naplněna.
30. Dále soud konstatuje, že se správní orgán I. stupně nedopustil porušení procesních ustanovení způsobem, který by měl za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Protokol o ústním jednání ze dne 11. 3. 2024 ve spise obsažen je (X). Jeho součástí je mimo jiné popis podstaty obvinění a seznam provedených důkazů. Ani tuto námitku soud nepovažuje za nedůvodnou.
31. S argumentací týkající se absence materiální stránky přestupku také nelze souhlasit. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2012, č. j. 5 As 106/2011-81, jež navazuje na rozsudek ze dne 14. 12. 2008, č. j. 5 As 104/2008-45, vyplývá, že *„lze tedy obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžné se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek.“*
32. Žalobkyně v daném případě netvrdila relevantní významné okolnosti, které by mohly snížit společenskou škodlivost řešeného jednání na takovou míru, aby materiální znak šetřeného přestupku naplněn nebyl. Jako nepřipadná se jeví polemika žalobkyně, podle níž vozidlo stálo blízko parkovacího místa, případně že na most je povolen vjezd vozidlům do 15 tun hmotnosti. Soudu není zřejmé, jak by měla blízkost parkovacího místa ovlivnit společenskou nebezpečnost spočívající ve stání na mostní konstrukci. Otázka nejvyšší povolené hmotnosti pak rovněž nemá žádnou souvislost se zákazem stání na mostu. Stejně tak nelze tvrdit, že by vozidlo provozované žalobkyní na mostě nestálo. Z přiložené fotodokumentace obsažené ve spisovém materiálu je poloha vozidla zcela zřejmá. S obdobnou argumentací se nadto zcela dostatečně vypořádal již žalovaný v napadeného rozhodnutí.

33. Lze doplnit, že podle § 27 odst. 1 písm. l) zákona o silničním provozu řidič nesmí stát a zastavit na mostě. Je tomu tak z důvodu zachování plynulosti provozu (srov. s NOVOPACKÝ, D., VETEŠNÍK, P., BEZDĚKOVSKÝ, K. *Zákon o silničním provozu. Komentář*. [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2025-8-25]. Dostupné z: www.aspi.cz. ISSN 2336-517X). Ve většině případů porušení citovaného ustanovení tedy splyne naplnění formální stránky přestupku s naplněním stránky materiální. Tak tomu bylo i ve zde řešeném případě, neboť, jak bylo uvedeno výše, relevantní okolnosti, které by mohly společenskou škodlivost snížit, žalobkyně netvrdila.
34. Pro úplnost soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 As 24/2013-28, podle nějž *„společenskou nebezpečnost jednání stěžovatele nikterak nesnižuje, byla-li by dálnice v perfektním technickém stavu, panovaly-li by ideální atmosférické podmínky, byl-li by snad stěžovatel na vozovce zcela osamocen. I za těchto „laboratorních“ podmínek by bylo třeba hodnotit jednání stěžovatele jako společensky nebezpečné, neboť je výrazem úmyslného, hrubého opovrhování pravidly silničního provozu, jejichž účelem je především zajištění bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, tedy ochrany života, zdraví a majetku. Argumentace stěžovatele, že nikoho na dálnici neohrozil, není relevantní. Formálním znakem skutkových podstat přestupků, dle nichž bylo jednání stěžovatele kvalifikováno, není ohrožení jiných účastníků silničního provozu. Stejně tak pro naplnění materiálního znaku se nevyžaduje, aby jednáním přestupce byl skutečně ohrožen někdo život, zdraví či majetek. Postačuje, že jednáním došlo k ohrožení zájmu společnosti (srov. § 2 odst. 1 zákona o přestupcích), nikoliv ohrožení konkrétních jednotlivců. Působení pravidel provozu na pozemních komunikacích má výrazně preventivní charakter.“*

V. Závěr a náklady řízení

35. S ohledem na shora uvedené soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
36. Ve věci soud rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., za výslovného souhlasu žalobkyně i žalovaného.
37. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
38. V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti správního orgánu nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém

rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec dne 3. prosince 2025

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.
samosoudkyně